

Hồi thứ 18

Gãy Cả Hai Cánh

Đứng về phía Nhậm Sương Bạch mà nói, bất cứ ai trong hai người xuất trận đều như nhau, bởi lẽ sớm hay muộn gì chàng cũng lần lượt quyết chiến với từng tên một, phải nhổ hết gai góc trên đường đi để đi cho đến đích, hay nói cách khác là phải dùng cách sát phạt thật mạnh tay để lòi cho kỳ được Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh ra mặt, thậm chí chàng còn mong cho cả hai tên đồng thời xuất thủ để mau chóng kết thúc bước đầu của kế hoạch.

Từ Thăng chậm chậm bước ra phía trước, cất giọng hòa hoãn nói:

- Bằng hữu, công phu của ngươi cao cường hơn dự liệu của ta rất nhiều!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Các hạ quá khen!

Từ Thăng chăm chú nhìn vào song mục Nhậm Sương Bạch một lát, trầm giọng hỏi:

- Chẳng biết ta nói có đúng hay không, bằng hữu, mắt ngươi hình như không được bình thường?

Nhậm Sương Bạch chẳng chút húy kỵ, gật đầu nói:

- Không sai, mắt ta không chỉ không được bình thường, thậm chí chẳng nhìn thấy gì cả, nói cho rõ ràng hơn, ta là một tên mù!

Nhậm Sương Bạch vừa dứt lời, không riêng gì bọn lâu la có mặt trong đại sảnh, cả Thái Anh cũng kinh ngạc há hốc mồm, không dám tin vào tai mình nữa. Thật không thể nào ngờ được, người sử dụng pho đao pháp tinh tuyệt như vậy lại có thể là một người mù, thậm chí suýt chút nữa là đã có thể lấy mạng lão. Thái Anh không những kinh ngạc mà còn cảm thấy hai má nóng bừng, nổi nhục nhả, nổi căm phẫn trào dâng trong tâm khảm!

Thần thái Từ Thăng bỗng trở nên ngưng trọng khác thường, giọng nặng nề nói:

- Nói vậy, pho đao pháp bằng hữu vừa thi triển chính là pho đao pháp trong truyền thuyết, "Kiếp hình tứ thuật"?

Nhậm Sương Bạch bình thản gạt đầu khen:

- Không sai, kiến văn của ngươi quả nhiên quảng bác hơn người!

Cảm giác lạnh lạnh chạy dài trong sống lưng, Từ Thăng cố gắng giữ cho tâm thần trầm tĩnh, nói:

- Nghe đâu "Kiếp hình tứ thuật" đã thất truyền từ rất lâu, gần trăm năm nay chẳng thấy xuất hiện trên giang hồ, không biết bằng hữu học được pho đao pháp này từ vị cao nhân nào?

Nhậm Sương Bạch nhếch mép cười cười, nói:

- Việc này dường như chẳng liên quan gì đến vấn đề giữa ta và các người ngày hôm nay, Từ Thăng.

Đôi môi Từ Thăng mím chặt lại, vẻ nhẫn nhịn nói:

- Bằng hữu đã không muốn cho biết thì đành vậy, nghe đâu đao pháp "Kiếp hình tứ thuật" tà dị vô song, thi triển ra tàn độc vô cùng, ta đang rất muốn được lãnh giáo một chút!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Ngươi nói hơi quá lời rồi, Từ Thăng, môn công phu này cũng bình thường như mọi công phu khác, người muốn ấn chứng thì ta rất sẵn lòng bồi tiếp, chẳng cần phải khách sáo như vậy.

Từ Thăng chẳng nói thêm lời nào nữa, song thủ chậm chậm sờ lên nơi thất lưng, đến khi hai tay gờ ra phía trước thì mỗi bàn tay đã được bọc bởi một chiếc bao tay bằng thép trắng, chỉ thấy lão hơi dựng cổ tay dậy một cái, hàng loạt tiếng soạt soạt vang lên, nơi đầu mỗi ngón tay thò ra một mũi đao nhọn hoắc, mũi đao tỏa hàn quang sáng rực, trông cứ như là quỷ trảo.

Bộ bao tay bằng thép trắng với mười vuốt sáng quắc này, cộng thêm hai cánh tay đặc biệt dài của Từ Thăng, dù chưa thể gọi là thông thiên thì ít ra cũng với được tới lưng chừng trời, thảo nào lão chẳng có ngoại hiệu là "Thông tý thần" sao được!

Nhậm Sương Bạch lập tức cảnh giác, tuy nhiên thần thái vẫn lạnh nhưng bàn thạch, giọng trầm trầm nói:

- Quả là một món binh khí rất vừa tay!

Từ Thăng bỗng cao giọng quát:

- Ngươi nhìn thấy sao?

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Nhìn thì không thấy, nhưng có thể cảm nhận được!

Một lần nữa, Từ Thăng như cảm thấy có một hòn băng chạy dài trong xương sống, cảm giác băng lạnh xông lên đến tận óc. Thần thái Từ Thăng hơi biến đổi, chiếc đầu hói bóng lưỡng của lão lấm tấm mồ hôi, người mù lại chẳng giống người mù, thậm chí nhận định tình thế còn chính xác hơn cả người sáng mắt, lại còn thêm thính giác khứu giác tinh nhạy hơn người sáng mắt, tâm linh siêu phàm, người mù như vậy còn đáng sợ hơn bất kỳ kẻ sáng mắt nào!

Thái Anh đứng bên ngoài ngửa ngáy chân tay, lớn tiếng hét:

- Từ lão! Ta thấy chẳng cần giữ quy củ giang hồ mẹ gì cho mệt xác, ta cùng ngươi liên thủ lấy mẹ nó cái mạng chó của hần cho rảnh nợ! Ta thấy tên tiểu tử này đặc biệt tà ác, không cần giữ quy củ giang hồ với hần!

Liên thủ tấn công đương nhiên là an toàn hơn đơn đả độc đấu, nhưng làm như vậy thì, dù có thắng đi nữa, Từ Thăng chẳng còn dám nhìn mặt người trong "Kim hồng vận", mà không chỉ với người trong "Kim hồng vận", trên giang hồ Từ Thăng cũng được coi là người có chút hư danh, Thôi Vân xưa nay rất tôn kính lão, ngay cả lão tử của Thôi Vân, Thôi Công Đức cũng nể nang lão vài phần. Với danh vọng cá nhân, với thân phận được người người trong "Kim hồng vận" kính ngưỡng như vậy, thử hỏi lão làm sao có thể chấp nhận mang tiếng ỷ nhiều thắng ít, ỷ đông hiệp yếu được? Đó là chưa kể, lúc này chính miệng lão đòi "lãnh giáo" đối phương, từ một mình "lãnh giáo", chỉ sau một thoáng làm sao có thể hóa thành liên thủ lấy nhiều đánh ít được?

Thấy Từ Thăng chẳng có phản ứng gì, Thái Anh không khỏi sốt ruột kêu lên:

- Từ lão, theo ta nghĩ, gặp tình huống đặc biệt phải dùng cách đặc biệt để ứng phó, không nên cứ khư khư giữ lấy quy củ mà không biết quyền biến gì cả, tình hình hiện thời chẳng lấy gì làm đẹp, cũng chẳng cần thể hiện sự cao thượng làm gì, ngươi nên quyết định cho hợp thời, dẹp được loạn, đánh thắng trận mới là thượng sách!

Nhậm Sương Bạch gật đầu mỉm cười nói:

- Nói rất có lý, vậy thì hai ngươi còn ngại gì mà chẳng liên thủ để giữ lấy tánh mạng?

Thôi Vân này giờ đứng lặng một bên, nghe Nhậm Sương Bạch nói vậy thì nổi nóng nói:

- Gã họ Nhậm này thật chẳng coi trời đất ra gì nữa, Từ thúc thúc, ta thấy cứ theo ý của Thái thúc thúc mà làm, trối đầu hần lại để còn về báo cáo với gia phụ!

Từ Thăng ngẩn cao đầu, giọng như chém đinh chặt sắt, nói:

- Ta không tin "Kiếp hình tứ thuật" tinh tuyệt vô song, xưng bá thiên hạ! Ta càng không tin Từ Thăng này ngang dọc giang hồ mấy chục năm lại có thể thất bại một cách dễ dàng như vậy! Cây có bóng, người có tiếng, ngày hôm nay Từ Thăng này dù có mất mạng cũng nhất định cùng họ Nhậm quyết tranh cao hạ!

Thái Anh giậm chân kêu lên:

- Từ lão, ngươi không nên hành động nóng nảy như vậy, nóng nảy chỉ có lợi cho đối phương mà thôi!

Thôi Vân cũng lớn tiếng nói:

- Từ thúc thúc! Thúc thúc là nhân vật có tên tuổi trong giang hồ, không cần phải tranh hơn thua với hạng vô danh tiểu tốt như vậy!

Giọng Từ Thăng kiên quyết nói:

- ý ta đã quyết, hai người đừng nói nữa! Ta không thể để cho người đời cười chê Từ mỗ ỷ chúng hiếp cô lấy nhiều thắng ít. Tốt xấu gì ta cũng quyết dùng chân tài thực học cùng hấn tranh một trận cao hạ!

Nhậm Sương Bạch gật gật đầu, thật lòng khen:

- Có chí khí!

Thôi Vân biến sắc, giọng cũng biến đổi hẳn, kêu lên:

- Từ thúc thúc!

Từ Thăng giơ một tay lên, ngăn không cho Thôi Vân nói nữa, gương mặt nung núc mớ thịt của lão đành lại, sát khí ngút trời, giọng nghiêm lạnh nói:

- Xin hãy giữ thể diện cho lão phu, đại thiếu gia!

Vừa mới mở miệng định nói nữa, xảy thấy thần thái Từ Thăng biến đổi khác thường, Thôi Vân vội vàng im bật, song mục bắn ra hai tia lửa đỏ rực chiếu thẳng về phía Nhậm Sương Bạch, giá mà mục quang có thể giết người thì e rằng Nhậm Sương Bạch đã mất mạng rồi.

Nhậm Sương Bạch cảm nhận được ánh mắt của Thôi Vân, nhưng chàng làm như không hay biết, thần thái an nhiên nói:

- Từ Thăng, hãy cẩn thận giao phong!

Từ Thăng hừ lạnh một tiếng, song mục nhìn chằm chằm vào thanh miến đao mềm oặt buông thõng bên người Nhậm Sương Bạch, chân chậm chậm bước đi.

Thái Anh tâm thần bất định, hai tay vung vẩy liên hồi, miệng lẩm bẩm nói:

- Không được! Không được! Không thể để cho Từ lão mạo hiểm một mình được!

Trong khi đó thì Thôi Vân đã khoát tay làm hiệu cho bọn thuộc hạ nãy giờ đứng tản mác khắp nơi mau chóng bố thành vòng vây bao Nhậm Sương Bạch vào giữa. Bọn thủ hạ tuy tên nào tên nấy sợ đến rụng rời cả tay chân, nhưng tình thế bức bách, đành phải gắng gượng làm gan, nắm chặt lấy binh khí trong tư thế sẵn sàng ứng chiến.

Từ Thăng đang di chuyển chậm chậm quanh người Nhậm Sương Bạch, bất thần, chỉ thấy đôi vai lão khẽ rung lên, chân bước xéo lướn đến ngang hông Nhậm Sương Bạch, song thủ đồng giơ lên, mười chiếc vuốt loang loáng hàn quang, phạm vi tấn công bao trùm khắp toàn thân Nhậm Sương Bạch!

Đến lúc này thì cả chiêu thăm dò Nhậm Sương Bạch chẳng dùng thêm đến, "Đoạn trường hồng" vừa xuất thủ đã thi triển ngay chiêu thứ nhất trong "Kiếp hình tứ thuật", "Thất ma tát vông". Bảy thân ảnh hư thực khó phân di chuyển loang loáng, đao quang lạnh lẽo ẩn tàng sắc đỏ trầm trầm phi vũ đầy trời, kinh khí rít gió nghe rờn rợn, làm bụi bám trên mái nhà tung bay mù mịt.

Thân hình Từ Thăng bỗng nhảy vọt lên cao sáu thước, mười chiếc vuốt lập tức hóa thành vạn điểm hàn tinh, hàn tinh nhấp nháy thoáng sinh thoáng diệt, tạo thành một bức đồ hình bằng quang chất trông đẹp mắt vô cùng nhưng lại thoáng hiện rồi biến mất, sau hàng loạt tiếng kim thiết chạm nhau, chiêu "Thất ma tát vông" đã bị đôi bao tay sắt của lão hóa giải hết!

Nhậm Sương Bạch cảm thấy mười chiếc vuốt trên đôi bao tay sắt ấy, bất kể là di chuyển tấn công hay gạt đỡ đón chiêu đều chính xác đến tuyệt vời, chọn vị trí thời cơ hạ thủ, có thể nói không thể nào chính xác hơn như vậy được nữa! Quả thật chiêu thức kín kẽ đến không thể nào xuyên thủng được, chiêu tiếp nối chiêu, mười mấy chiêu kích ra nhưng lại liên lạc tưởng chừng như chỉ là một chiêu, vuốt nhọn loang loáng thích tới, chẳng để lộ bất kỳ sơ hở nào để đối phương có thể phản công, lại thêm hai cánh tay đặc biệt dài, rất tiện lợi để tấn công từ ngoài xa, dựa vào dị bẩm trời phú cộng thêm dày công nghiên luyện, võ công của Từ Thăng quả đã đạt đến mức siêu nhân nhập thánh!

Hàn quang chỉ dừng lại một khoảng cực ngắn, Từ Thăng lộn người nhảy ra ngoài, chiêu "Thất ma tát vông" chẳng làm cho lão mất một sợi lông. Thái Anh nhìn thấy tinh thần vô cùng phấn chấn, vỗ tay kêu lên:

- Tuyệt lắm! Từ lão!

Tiếng hô còn chưa kịp dứt thì Nhậm Sương Bạch đã xuất thủ lần thứ hai, lần này là đệ nhị thức trong "Kiếp hình tứ thuật", "Phân hồn liệt phách"! Một đao ngân quang trắng xóa lạnh lẽo kích thẳng lên trời, sau đó đột ngột đâm bổ trở lại, trong khi đó thì luồng tinh quang màu đỏ rực nhằm thẳng người Từ Thăng kích thẳng tới. Một thanh đao, một chiêu thức, nhưng khi thi triển ra tạo thành một cảnh tượng hầu như không thể tưởng tượng được!

Từ Thăng gầm lên như tiếng sư tử hống, thân hình Từ Thăng quay cuồng như chiếc chong chóng, song chuyển động cực nhanh, đỡ trên gạt dưới, hai cánh tay như hóa thành ngàn vạn cánh tay, Từ Thăng đã không còn là Từ Thăng nữa, trông lão lúc này xác thực là một Đa tý thần, kinh khí âm âm như sấm dậy, mười vuốt nhọn phát ra quang ảnh đầy trời, cắt nát một khoảng không gian khuôn viên hơn trượng quanh người. Lão đã giở hết toàn bộ khả năng tài học của mình ra để kháng cự chiêu thức tà dị như ma thuật của đối phương!

Hơn chục lần binh khí của song phương va chạm nhau, chỉ nhoáng lên một cái là chấm dứt, tưởng chừng như đó chỉ là một lần hai món binh khí giao nhau, cuối cùng thì tất cả đều dừng lại, kết quả bày ra hiển hiện trước mắt mọi người. Thân hình Nhậm Sương Bạch như con vượn quay cuồng lướt đi đến hơn trượng mới dừng lại, bên ngực trái áo rách toạc, da cũng bị rách một đường dài gần thước, máu tươi tuôn ra ướt đầm một bên người. Phía bên kia, thân hình Từ Thăng lăn lông lốc dưới mặt đất, lăn đi được mấy vòng, thân hình lão bỗng nhảy dựng dậy, hai mắt mở trừng trừng lòi hẳn ra ngoài, hàm răng cắn ngập sâu vào môi, gương mặt biến dạng hóa thành hình thù kỳ dị!

"Thông tý thần" Từ Thăng cũng bị thương nơi ngực trái, nhưng vết thương thì cực mảnh, trông chỉ như một sợi chỉ màu đỏ, chỉ có điều từ trong vết thương cực mảnh ấy máu lại tuôn trào như suối, ông ộc bắn ra khiến người ta nhìn mà cứ hoa mắt tối tăm mặt mũi!

Nếu chịu khó quan sát kỹ, mọi người đều có thể nhận ra rằng chỗ khác biệt giữa hai vết thương là, vết thương nơi ngực trái Nhậm Sương Bạch là bị cào mà rách, tuy da thịt tươi bởi trông rất ghê nhưng thực tế lại thuộc loại thương thể ngoài da, chẳng có gì là nguy hiểm; còn vết thương của Từ Thăng tuy hẹp nhưng lại sâu vào đến tận nội phủ, bên ngoài trông chẳng có gì đáng sợ nhưng lại là một vết thương chí mạng!

Thanh miến đao của Nhậm Sương Bạch lại mềm mại chúi mũi xuống, buông lỏng một bên người, từ mũi đao bằng phẳng, một vài giọt máu chậm chậm rơi xuống đất.

Trong đại sảnh, tất cả im lặng trong một thoáng, tiếp theo đó là tiếng gào rú như sói tru của Thái Anh, một mặt lão như con hổ phát cuồng lao về phía Nhậm Sương Bạch, một mặt lạc giọng hét:

- Đồ rùa đen thối tha! Người dám hạ độc thủ đến như vậy!

Nhậm Sương Bạch chẳng nói chẳng rằng, hữu thủ cất lên, lại một chiêu "Phân hồn liệt phách" kích ra!

Hai chiếc cương chùy trông như hai chiếc cột buồm lắc lư điên cuồng trong lớp lớp sóng thần trắng đỏ xen kẽ, Thái Anh đã dốc hết sức bình sinh để phản kháng, nhưng dù cố gắng đến hết sức lão vẫn cảm thấy sức lực mình sao mà yếu ớt, sao mà đơn bạc; chiêu thức phòng vệ sao mà dây dầy sơ hở, đối diện với chiêu thức tấn công cuồng bạo của đối phương, lão cảm thấy cô đơn, yếu đuối, chẳng có chút gì để dựa dẫm, dù dựa dẫm vào chính bản thân mình.

Thôi Vân nhìn thấy quang cảnh này thì thất kinh hét lớn:

- Mau! Mau vào giúp Thái thúc thúc một tay!

Nhưng tiếng hô của y vừa thoát ra thì đã nghe tiếng rú xé nát tâm khảm mọi người của Thái Anh vang lên, tiếng rú bỗng bị cắt ngang giữa chừng, thân hình lão văng bắn ngã ngửa ra ngoài, yết hầu bị cắt ngang, thiếu chút nữa thì chiếc thủ cấp đã rời khỏi thân hình bay đi, đôi cương chùy đã văng bắn ra tuốt ngoài xa!

Hai tên đại hán vừa mới lấy hết can đảm xách binh khí định nhảy vào, trông thấy quang cảnh này thì đồng thất kinh hét lớn nhảy xéo về hai phía, những tên còn lại hơi chậm chân chưa kịp nhảy vào thì càng tháo chạy tứ tán, sợ rằng chiêu tiếp theo sẽ nhắm vào đầu mình. Cuộc sống có bao nhiêu thứ tốt đẹp, vui thú, người ta ai mà chẳng sợ chết!

Nhậm Sương Bạch bước tới một bước, trầm giọng quát:

- Thôi Vân!

Sắc diện Thôi Vân lúc này đã trắng nhợt từ lâu, cổ họng y nghe khô rát như có một lò lửa lớn đang cháy rừng rực, tuy nhiên y vẫn kiên cường đáp lời đối phương:

- Người muốn thế nào?

Động tác của Nhậm Sương Bạch nhanh đến độ không thể tưởng tượng nổi, chỉ thấy đao quang chớp lên một cái, thanh miến đao đã áp lên ngực Thôi Vân. Xem ra Thôi Vân cũng chẳng phải là hạng nhược phu chỉ biết cúi đầu chờ chết, thân hình y lui nhanh về phía sau, đưa tay rút soạt thanh đoản kiếm mang nơi thắt lưng, dù biết kháng cự cũng vô ích, y vẫn cứ kháng cự. Nhưng

thanh miến đao lại khẽ hất lên, keng một tiếng khe khẽ vang lên, thanh đoản kiếm vang đi mất dạng, thanh miến đao biến thế một lần nữa, cán đao kích ra một thế, chính xác đến độ người sáng mắt cũng chỉ làm được đến vậy là cùng, kích trúng nhụyên ma huyết nơi thất lưng Thôi Vân. Vị đại thiếu gia của "Kim hồng vận" chẳng kịp có hành động tự vệ tiếp theo thì thân hình đã mềm nhũn ngã nhào xuống.

Thân hình Thôi Vân chưa kịp chạm đất, Nhậm Sương Bạch đã vươn tay sót ngang hông y cặp ngang một bên sườn, thân hình Nhậm Sương Bạch chớp động, thoáng cái đã tiến ra đến cửa đại sảnh.

Bọn thuộc hạ "Kim hồng vận" đứng đầy trong đại sảnh, nhưng không tên nào dám ra mặt cản đường Nhậm Sương Bạch, tên nào tên nấy mặt mày xám ngoét, tim nhảy điên cuồng trong lồng ngực, chúng thậm chí chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ thân hình khẽ động dậy mà rước họa vào thân.

Nhậm Sương Bạch chưa vội bỏ đi ngay, quay người vào trong đại sảnh, trầm giọng quát:

- Sài Hóa đâu rồi?

Sài Hóa rùng mình, dù rằng vẫn còn được hai tên đại hán đỡ lấy hai bên người y vẫn cảm thấy tay chân mềm nhũn cơ hồ ngã nhào xuống đất đến nơi. Sau một tiếng rên khó nghe thấy, y cố hết sức lấy lại bình tĩnh, nói:

- Ta ... ta ở đây ...

Giọng Nhậm Sương Bạch nghiêm lạnh nói:

- Người hãy nhớ kỹ những lời ta sắp nói với người. Lập tức đi tìm Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh, bảo với chúng, cách phía đông Quảng An trấn chừng hai chục dặm có một nơi gọi là "Cố thạch cương", đúng Ngọ ngày mai, ta chờ chúng ở dưới chân tảng đá lớn trên đỉnh Cố thạch cương để giải quyết mọi sự, quá giờ Ngọ mà chúng không đến, nghĩa là các người chuẩn bị nhận lại tử thi Thôi Vân!

Sài Hóa tâm thần bán loạn, run lấy bầy nhắc lại như cái máy:

- Cố thạch cương, giờ Ngọ ngày mai ...

Nhậm Sương Bạch lại trầm giọng hỏi:

- Người đã nhớ kỹ chưa?

Sài Hóa lật đật gật đầu, nói:

- Nhớ kỹ rồi! Nhớ kỹ hết rồi!

Nhậm Sương Bạch lập tức xoay người, thân hình như một làn khói nhạt, thoảng chốc đã đi mất dạng, thậm chí chàng đi về hướng nào cũng không một ai nhận ra.

Đến lúc này xảy nghe một tên hán tử kêu lớn:

- Không xong rồi! Từ sư phụ ngã xuống rồi ...

*

* *

Ngôi biệt thự bề thế sang trọng nằm ở ngay bên ngoài Quảng An trấn, ngôi biệt thự này không chỉ khí phái bậc nhất Quảng An trấn này mà cả khuôn viên vài trăm dặm quanh đây e rằng cũng hiếm tìm thấy tòa kiến trúc nào hào hoa bề thế như vậy. Đương nhiên, chủ nhân của nó tất phải là một nhân vật thế nào mới xứng đáng ở trong một ngôi biệt thự như vậy, chẳng hạn như Thôi Công Đức và Ngao Trường Thanh!

Trong một gian lầu ấm cúng ở phía tây, Thôi Công Đức đang ngậm tẩu thuốc nhả khói liên tục, y im lặng chẳng nói lời nào, nhưng gương mặt đen xì chần chịt sẹo của y âm trầm đến thật đáng sợ, mái tóc hoa râm của y thỉnh thoảng lại dựng đứng dậy, chứng tỏ y đang nổi cơn tam bành và đang hết sức dần nó xuống!

"Kỳ linh đồng" Ngao Trường Thanh vẫn với đuôi tóc cột nhổng lên trời, mình mặc bộ cẩm bào đầy màu sắc, thân hình nhỏ nhắn cộng với da thịt trắng hồng nõn nà, lại thêm gương mặt non choẹt như một thiếu niên chưa từng trải thế sự, nhìn y chẳng ai ngờ rằng tuổi tác y đã ngoài bốn mươi, hơn nữa tâm dạ lại hoàn toàn ngược lại với gương mặt ngây thơ, thâm hiểm ác độc, tâm cơ thâm trầm.

Sài Hóa đứng bằng một chân khếp nép trong góc phòng, người cúi gập trông rất đáng thương, đáng như một tội nhân đang trông chờ được ân xá, giá mà không có một đại hán đứng đầu một bên, e rằng y đã đổ sụp xuống từ lâu rồi.

Một làn khói trắng từ hai mũi Thôi Công Đức phì ra, giọng y trầm trầm khản đặc, nói:

- Người nói, cái tên Nhậm Sương Bạch ấy, tuổi trạc ba mươi, bộ dạng trông rất bản hàn, hử?

Sài Hóa vội vàng cúi thấp người hơn chút nữa, nói:

- Bẩm Thôi lão gia, đúng là như vậy.

Đôi mày rậm Thôi Công Đức nhăn lại:

- Hắn lại còn là một tên mù?

Cổ họng như có vật gì chẹn ngang, Sài Hóa nuốt khan một cái, giọng líu ríu nói:

- Hình như song mục hắn chẳng được lợi cho lắm ...

Đập tay đánh rầm xuống chiếc kỷ nhỏ bên cạnh, khiến cho ly trà ấm trà nhảy dựng dậy, va vào nhau lanh canh, nước trà bắn văng tung tóe, giọng Thôi Công Đức phần nộ quát:

- Mẹ nó, người ta nói dưỡng binh thiên nhật dụng tại nhất thời, ta nuôi các người ngày này qua ngày khác để làm gì chứ? Từng đó người mà không đối phó nổi một thằng đui, chẳng những hư của mất người mà đến đứa con trai độc nhất của ta cũng bị chúng bắt đi! Người nói coi, người nói thử coi, ta nuôi cả một lũ giá áo túi cơm như các người để làm cái gì?

Sài Hóa đổ mồ hôi lạnh đầy người, bối rối chùi chùi hai bàn tay vào vạt áo, cố gắng giữ giọng khỏi lạc đi, run run nói:

- Lão gia, bọn thuộc hạ quả tình là có lỗi lớn với lão gia, có lỗi lớn với đại thiếu gia, để xảy ra sự việc như vậy chúng thuộc hạ thật chẳng còn mặt mũi nào nhìn mặt lão gia nữa, nhưng ... nhưng thuộc hạ còn mấy lời xin bẩm báo để lão gia được rõ ... mong lão gia lượng thứ cho. Gã họ Nhậm ấy ... quả tình là hết sức lợi hại, chẳng phải chúng thuộc hạ chẳng hết lòng ứng phó, các huynh đệ đã cố hết sức cùng địch nhân quyết sống chết, nhưng kết quả là thương vong vô số mà không làm gì được hắn ...

Thôi Công Đức hừ lạnh một tiếng, từ trong mũi phả ra luồng khói thuốc đậm đặc, giọng khản đặc quát:

- Hừ, đến giờ này mà các người còn mặt mũi gặp ta nói những lời đáng ra phải quăng cho chó ăn như vậy! Mẹ nó, cả đám các người ngày thường an hưởng thái bình lười nhác đến chảy thây ra rồi, mẹ nó, từ trên tới dưới quen thói lảnh nặng tìm nhẹ, khi xảy ra chuyện là chắc chắn mạnh ai nấy trốn, làm gì có chuyện hết lòng ứng phó, có chăng cũng chỉ hô hào lộn xộn cho có mặt mà thôi, mẹ nó, hạng như các người như vậy chỉ cần vài ba miếng đuối gà đánh chó cũng đủ đánh cho các người chạy tan tác rồi. Sài Hóa! Chức trách của người ở đâu? Để chuyện xảy ra đến nước này còn không chịu nhận tội, lại còn tìm đường đùn đẩy trách nhiệm, chức giáo đầu bảo vệ đồ trường người làm như vậy sao?

Sài Hóa mặt ửng mầu ê, giọng thều thào nói:

- Thuộc hạ biết tội, xin lão gia khoan hồng đại lượng bỏ qua cho ...

Thôi Công Đức nghiêng răng quát:

- Đòi ta khoan hồng đại lượng? Bỏ qua cho ngươi? Ta hỏi ngươi! Làm cho cục diện trở nên như thế này, ngươi thu dọn thế nào đây?

Sài Hóa đưa tay lau mồ hôi ướt đầm trên trán, lục thần vô chủ, nói:

- Việc này ... việc này ...

Từ lúc Sài Hóa bước vào cho đến tận bây giờ, Ngao Trường Thanh chỉ ngồi nghe chứ chẳng nói lời nào, đến giờ mới chậm rãi lên tiếng:

- Công Đức, cũng không nên trách tội Sài Hóa một cách quá hà khắc như vậy, ngươi không thử nghĩ xem, Thái Anh và Từ Thăng là hạng người nào? Bất kỳ ai trong chúng cũng đều đủ sức hùng bá nhất phương, vậy mà cả hai đều phải chết uống mạng, thân thủ của gã họ Nhậm này chẳng cần nói cũng có thể đoán được, hạng như bọn Sài Hóa thì nói làm gì!

Sài Hóa đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Ngao Trường Thanh, nói:

- Nếu Ngao lão gia không nhắc thì thuộc hạ cũng chẳng dám nói, sở học của gã họ Nhậm này tà dị hết chỗ nói, thuộc hạ chỉ giao đấu được hai ba hiệp thì chân đã bị hấn đánh gãy tiện, Từ Thái nhị vị sư phụ tuy có kéo dài được lâu hơn nhưng cuối cùng cũng đành thúc thủ, hiện trường lúc ấy trông cực kỳ thê thảm, các huynh đệ thấy Từ Thái nhị vị sư phụ còn chết thảm như vậy, ai mà không sợ đến vỡ mật, không bỏ chạy mất dạng đã là khá lắm rồi ...

Thôi Công Đức trợn trừng song mục, gầm lên:

- Mẹ nó, ngươi làm ơn cầm cái mõm chó của ngươi lại cho ta nhờ, càng sủa càng thối chẳng ngửi được!

Sài Hóa đang lúc cao hứng biện hộ cho mình, nói chẳng kịp suy nghĩ, chùng nghe Thôi Công Đức gầm lên mới hay mình lỡ lời, vội vàng im bật, cúi thấp đầu nhìn xuống đất, lòng không khỏi thắc thỏm lo âu cho hậu vận của mình.

Ngao Trường Thanh chậm rãi nói:

- Công Đức, ngươi cố nhớ lại xem, ngươi có kết oán với một cừu gia nào tương tự như vậy không? Một cừu gia chừng ba mươi tuổi, bộ dạng bần hàn, lại là một tên mù!

Thôi Công Đức nhăn trán, giọng tức tối nói:

- Đệ đã nghĩ nát óc rồi, vẫn không sao nghĩ ra người nào như vậy cả. Ngao đại ca, bao nhiêu năm nay huynh đệ ta đi đâu cũng có nhau, đệ làm bất kỳ điều gì cũng đều ở ngay trước mắt đại ca, đại ca nghĩ lại xem, đệ có gặp một nhân vật như vậy bao giờ đâu!

Gương mặt non choẹt của Ngao Trường Thanh thoáng hiện nét trầm tư, chậm rãi nói:

- Người nói cũng đúng, người này không chỉ khiêu chiến với người mà còn kéo cả ta vào trong đó, nội việc này cũng có thể thấy hắn có oán cừu với cả ta và người, nếu đã có một mối thâm cừu đại hận như vậy thì làm gì mà chúng ta không nhớ ra được chứ? Đó là chưa kể ngoại mạo của y rất đặc biệt, chẳng dễ gì mà quên được, nếu thật sự có oán cừu với hắn, không thể chẳng có chút ấn tượng nào như vậy ...

Thôi Công Đức quay sang Sài Hóa, hỏi:

- Người nói gã họ Nhậm ấy dùng miếng đao?

Lần này thì Sài Hóa đã học khôn, cẩn thận gật đầu nói:

- Bẩm Thôi lão gia, hắn sử dụng một thanh miếng đao đầu bằng, thân đao còn có một vết đỏ trông rất nhức mắt. Đó là một món binh khí chẳng thường thấy ...

Thôi Công Đức lại rút thuốc liên tục, nhả từng cuộn khói đậm đặc lên trời, giọng nóng nảy nói:

- Hơn nửa đời người, đệ cũng chỉ gặp hai ba tên địch nhân sử miếng đao, làm gì có chuyện quên băng đi được? Thật sự chẳng có tên nào như gã họ Nhậm này cả!

Khẽ lúc lắc đầu, Ngao Trường Thanh nói:

- Ta cũng vậy, đặc biệt hắn tên là Nhậm Sương Bạch, ta không có chút ấn tượng nào về cái tên này!

Bỗng song mục Ngao Trường Thanh sáng lên, chừng như phát hiện ra một điều gì đó, trầm ngâm nói:

- Công Đức, hay là hắn đến để báo cừu cho người khác?

Thôi Công Đức hơi ngần người một thoáng rồi gật đầu liên liên, nói:

- Phải rồi, đại ca nhắc tới chuyện này đệ cũng cảm thấy rất chí lý, có điều hắn báo cừu thì báo cừu cho ai chứ? Còn nếu không là cừu hận thì hắn phá đám chúng ta để làm gì?

Ngao Trường Thanh chậm rãi nói:

- Người hỏi ta rồi ta đi hỏi ai bây giờ? Bao nhiêu năm nay huynh đệ ta đập lên đầu thiên hạ mà đi, đại cừu tiểu oán biết bao nhiêu mà kể? Giờ chúng ta như cây cao, cây cao luôn gặp phải gió mạnh, cơ nghiệp của chúng ta biết bao nhiêu người thòm thèm dòm ngó? Ngay bây giờ muốn chỉ ra kẻ nào đứng

đằng sau vụ này thật không dễ dàng gì, những việc như vậy phải có đủ bằng đủ cứ mới có thể kết luận, không thể ngồi một chỗ mà đoán mò được!

Gương mặt Thôi Công Đức âm trầm đến ghê người, giọng âm lạnh nói:

- Ngao đại ca, nói là nói vậy thôi chứ cũng chẳng cần phải đoán nữa, người có oán cừu với chúng mà ta có thể chỉ tên gọi họ ra đã là nhiều rồi, ngoài ra còn biết bao nhiêu kẻ đang ngấm ngầm tranh phong với chúng ta càng khó mà nói cho hết được. Giờ chẳng cần suy nghĩ cho nhọc sức, đứng ngọ ngày mai gặp mặt họ Nhậm là mọi chuyện sẽ lập tức rõ ràng thôi. Chỉ có điều cuộc hẹn ngày mai, chúng ta phải chuẩn bị trước một chút, không nên để xảy ra bất kỳ sơ suất nào ...

Ngao Trường Thanh mỉm cười nói:

- Điều đó thì nhất định rồi, đứa con trai cưng của ngươi hiện đang ở trong tay hắn mà!

Thôi Công Đức thở dài, giọng thương cảm nói:

- Năm mười sáu tuổi đệ đã cưới mẹ của Thôi Vân, năm mười bảy tuổi thì sanh ra nó, cũng chính vì vậy mà mẹ nó qua đời, sau đó tuy đã trước sau lấy thêm ba người thiếp nữa, nhưng chẳng ai sanh thêm cho đệ được đứa con nào ... Năm ấy giữ được đứa con mà mẹ nó phải mất mạng, giờ đệ chỉ còn có mỗi một mình nó, làm sao mà không cưng chiều lo lắng cho nó được chứ? May mà hai mươi mấy năm qua Vân nhi cũng biết tự mình vươn lên, chẳng để tiếm nhiệm những thói hư tật xấu của người trong giang hồ, càng ngày đệ càng cảm thấy được an ủi và yên tâm rất nhiều, nhưng niềm hy vọng của đệ vừa mới đứng vững được ít lâu lại xảy ra đại họa này, thiệt là ...

Ngao Trường Thanh thần thái trầm tĩnh như không, chậm rãi nói:

- Công Đức, tuổi tác của ngươi tuy không còn nhỏ nữa, nhưng cũng chỉ nhỏ hơn ta có đúng một tuổi, làm gì mà trông ngươi già khom như một lão ông bảy tám chục tuổi vậy? Dù tình hình thế nào đi nữa cũng phải phấn chấn lên để mà bước tiếp chứ! Hùng phong bá khí thường ngày của ngươi bỗng chạy đâu mất tiêu hết rồi? Huynh đệ chúng ta hiện giờ cũng chỉ mới hơn bốn mươi, đang ở vào giai đoạn phương cương mạnh mẽ nhất, tiền đồ hãy còn dài, còn rất nhiều cơ hội để có thể tiến xa trên con đường phát đạt, ngươi làm ta cứ tưởng mai này là đất trời sụp đổ, thiên hạ chết hết chẳng bằng! Hãy phấn chấn tinh thần mà nhìn tới phía trước coi nào, bất kể là họ Nhậm kia là ai, bất kể kẻ nào đang đứng sau lưng hắn, chúng ta cũng vẫn cứ bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra, phàm binh tới thì tướng ngăn, nước lên thì đắp đất, đập bằng mọi trở ngại để tiến tới!

Thôi Công Đức gượng cười nói:

- Chẳng phải đệ mất hết nhuệ khí, nhưng cứ nghĩ đến sự an nguy của Vân nhi lòng cứ trĩu nặng, việc như thế không thể không lo lắng được! Ngao đại ca, đệ chỉ có một mình nó ...

Ngao Trường Thanh nghiêm mặt nói:

- Công Đức, Vân nhi từ nhỏ đã lớn lên trong mắt của ta, con người hay con ta nào có chi phân biệt? Người lo lắng cho sự an nguy của nó, chẳng lẽ ta thì không? Vấn đề ở chỗ muốn cứu người thì không thể chỉ lo lắng suôn mà được. Mọi việc đều phải được sắp xếp thật chu toàn, hành động phải thật cẩn mật, chứ ngồi ở đây khóc lóc than thở, người tưởng có thể cứu được Vân nhi hay sao? Người hãy trấn tĩnh tinh thần lại cho ta, huynh đệ ta trù tính xem sao, làm thế nào để dụ đối phương vào tròng, vừa tiêu diệt được địch nhân vừa cứu được người, lưỡng toàn kỳ mỹ ...

Thôi Công Đức lại đốt một tẩu thuốc mới, hít mạnh mấy hơi thuốc, phả khói thuốc mù mịt, đến lúc này mới húng hắng ho nói:

- Đến lúc này thì lòng đệ rối như tơ vò, Ngao đại ca, đại ca nói thử coi, có kế sách lưỡng toàn nào có thể hành động được?

Ngao Trường Thanh cười cười nói:

- Công Đức, lúc này không phải là người đã nói, dưỡng quân thiên nhật dụng tại nhất thời đó sao?

Cố nén tiếng ho, Thôi Công Đức chừng như lửa giận vẫn chưa nguôi, lừ mắt nhìn sang Sài Hóa, giọng hung hãn nói:

- Đại ca nói đến quân giá áo túi cơm này chẳng? Chuyến vừa rồi chẳng phải đã quá đủ mất mặt rồi sao? Hạng như chúng mà dùng vào việc gì được?

Ngao Trường Thanh chậm rãi nói:

- Đương nhiên chẳng phải là ta chỉ bọn chúng, Công Đức, người quên mất "Cưu bà bà" rồi sao?

Vừa nghe nhắc tới ba tiếng "Cưu bà bà", song mục Thôi Công Đức lập tức sáng hẳn ra, tinh thần y phấn chấn hẳn lên, đập tay lên trán chan chát, nói:

- Coi đầu óc của đệ kìa! Thiệt tình chưa già mà lú lẫn mất rồi, một trợ thủ phù hợp đến không thể phù hợp hơn nữa ở ngay trước mắt, vậy mà đệ không nhớ tới. Mẹ nó, có "Cưu bà bà" trợ thủ, gã họ Nhậm kia có ba đầu sáu tay cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay của mụ. Ngao đại ca, giờ thì đệ lập tức phái người đi mời mụ!

Ngao Trường Thanh khoát tay, nói:

- Chưa cần vội, mụ ở ngay sát nơi đây, muốn mời lúc nào mà chẳng được, chờ chúng ta tính toán chu toàn mọi đường rồi hãy đi mời cũng chưa muộn. Ta còn đang suy tính xem, trước mắt, ngoài "Cưu bà bà" ra còn có trợ thủ nào phù hợp nữa!

Thôi Công Đức hơi nhú mày, nói:

- Muốn tìm trợ thủ tất phải tìm người nào bản lĩnh cao cường, nghề nghiệp xuất chúng, nếu không có chân tài thực học thì e rằng ứng phó không nổi gã họ Nhậm tà ma ác đạo kia đâu! Võ công của các trợ thủ ấy, nhất định phải cao hơn hoặc ít lắm là bằng bọn Từ Thăng và Thái Anh mới được. Ngao đại ca, người như vậy, trong tay chúng ta e rằng tìm không ra ...

Chừng như Ngao Trường Thanh đã sớm có chủ ý, chờ cho Thôi Công Đức dứt lời mới chậm rãi nói:

- Không nhất thiết phải chọn người đang ở trong tay chúng ta, Công Đức, dưới chân núi Võ Tây có một Mã gia tập, lão tộc trưởng "Võ Tây thảo ản" Mã Lương Quân, người thấy có được không?

Thôi Công Đức vỗ đùi đánh đét một cái, nói như reo lên:

- Ngao đại ca! Thật không ngờ gặp chuyện rắc rối như vậy mà đầu óc Ngao đại ca còn nghĩ được chuyện xa xôi như vậy! Một thân công phu của Mã lão thì chẳng còn chê vào đâu được nữa, lại thêm lão và chúng ta giao tình thâm trọng, mời được lão đến đây chẳng khác nào hỏ thêm cánh, coi như cầm chắc phần thắng trong tay!

Ngao Trường Thanh cất tiếng cười thâm trầm nói:

- Người có biết vì sao mà năm ấy ta đã chủ động đi giúp đỡ người trong Mã gia không? Người có biết vì sao mà suốt từ đó đến nay ta vẫn giữ mối giao hảo với Mã gia tập? Đó chính là vì ta biết trước chúng ta sớm muộn gì cũng gặp chuyện như ngày hôm nay. Muốn sống được trên giang hồ, mà sống cho thật vững chãi, sống mà chẳng biết sợ bất kỳ ai, tất phải biết giữ những mối giao hảo như vậy. Mấy năm trước, Mã gia tập và Tam liên hội xung đột, người còn oán ta khi không lại đi gánh phiền phức vào người. Giờ thì người hiểu được chỗ dụng tâm của ta rồi chứ?

Thôi Công Đức cười ha hả nói:

- Xưa nay đại ca tức trí đa mưu, trước giờ chẳng phải là việc gì tiểu đệ cũng nhất nhất nghe theo lời của đại ca đó sao? Tiểu đệ chỉ biết theo hỗ trợ sau lưng đại ca mà thôi!

Ngao Trường Thanh nhìn Thôi Công Đức, chớp chớp mắt, nói:

- Nghe lời ta chẳng sai đâu mà sợ, tâm dạ người đơn giản, lúc nào cũng chỉ biết lấy sức ra mà hành sự, làm như vậy thì được tích sự gì? Người thử nghĩ lại xem, huynh đệ ta sống chung với nhau bao năm nay, nếu không có ta, mười mạng "Thôi bác bì" như người cũng sớm về châu tiên tổ rồi!

Thôi Công Đức vẻ ngượng ngập nói:

- Ngao đại ca, đừng tự dất vàng lên mặt mình ăn nói đến khó nghe như vậy, trong nhà hãy còn người bên dưới nữa ...

Ngao Trường Thanh hơi ngẩn mặt lên, đôi môi khẽ động đậy, như cười mà chẳng có ý cười chút nào, trên gương mặt trẻ con của y thoáng hiện một làn âm ảnh tà ác, giọng đều đều nói:

- Thôi được rồi, giữ thể diện cho người một chút vậy. Công Đức, ta thấy huynh đệ ta, cộng thêm với "Cưu bà bà" và Mã Lương Quân, bằng vào sức lực của bốn người chúng ta chắc đã đủ để phục vụ tên tiểu tử họ Nhậm rồi, còn việc xếp đặt công việc, bố trí người lên Cố thạch cương theo ta thì nên làm như vậy ...

Kế đó lão ghé tai Thôi Công Đức thăm thì một hồi, Thôi Công Đức vừa nghe vừa gật đầu lia lịa, song mục sáng lên từng hồi, gương mặt đen dúa đầy sọc của y cũng hiện nét cười đắc ý, chừng như theo cách xếp đặt của Ngao Trường Thanh thì bọn chúng đã nắm chắc phần thắng trong tay, đồng thời có thể cứu thoát con trai lão ra một cách an toàn vậy!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.
- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>